

ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΣΟΥΔΑΣ

ΨΗΦΙΑΚΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΜΑΘΗΤΙΚΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

“Me & Myself art project”

....για μια ανάμνηση εν καιρώ πανδημίας covid-19

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΡΟΧΕΙΡΑ ΕΙΠΩΜΕΝΕΣ...

Το να δουλεύει κανείς με παιδιά , είναι μεγάλη τύχη και ευλογία , με πολλές «επιστροφές» , μία αναμφισβήτητα επίπονη και δύσκολη όμως διαδικασία .

Κάνοντας σήμερα απολογισμό αυτής της –τουλάχιστον – περιπετειώδους χρονιάς νιώθω γεμάτη εικόνες , εμπειρίες και όμορφες αναμνήσεις , εντός και εκτός σχολικής αίθουσας.

Τάναα θεωρούσα ότι η αυθόρμητη ματιά των παιδιών , η ματιά των νέων έχει μεγάλο ενδιαφέρον και αξίζει μια ευκαιρία. Η αναστάτωση που συνόδεψε το αναπάντεχο “lock down” στην αρχή ήταν άνευ προηγουμένου και έφερε αλλαγές στο χρόνο και στην οργάνωση της προσωπικής και επαγγελματικής μας «κανονικότητας». Αυτό διήρκεσε μερικές μέρες μόνο , μέχρι που προσαρμοστήκαμε σε μια νέα πραγματικότητα , με νέες συνθήκες και μοναδικό ορμητήριο έμπνευσης το σπίτι μας.

Η δημιουργική διαδικασία είναι εκ των πραγμάτων μία υπόθεση μοναχική και εσωτερική αλλά μόνο και μόνο επειδή η όλη κατάσταση ήταν πρωτόγνωρη και επιβεβλημένη ήταν και αρκετά παράξενη περίοδος.

Οι ιδέες πολλές μέχρι που τελικά κατέληξα στο να παροτρύνω τους μαθητές μου να εκμεταλλευτούν τον ξαφνικό και άχαρο εγκλεισμό τους ώστε να αποτυπώσουν ζωγραφικά ή φωτογραφικά την «εσωτερικότητα» , τον καινούριο τους εαυτό, τη νέα πραγματικότητα τους όπως ο καθένας τη βιώνει . Τα μέσα και τα υλικά τους χρησιμοποιήθηκαν ως το δικό τους παράθυρο διαφυγής .

Αυτή είναι τελικά και η ουσία της τέχνης , σε οποιαδήποτε μορφή , να μιλά με το συναίσθημα και στο συναίσθημα. Δεν έχει στόχο τη λογική αλλά έναν κόσμο αληθινό μα λιγότερο σταθερό. Μπορεί να κινεί την ψυχή, να μας συγκινεί, να μας κάνει χαρούμενους και θλιμμένους, τρελούς και ονειροπόλους, μαχητές .

Αποτέλεσμα όλου αυτού του κόπου είναι αυτό το ψηφιακό λεύκωμα .Σας καλώ να υποδεχτείτε με επιείκεια την προσπάθειά μας ,την ψηφιακή έκθεση μαθητικής δημιουργίας , που σε καμιά περίπτωση δεν είναι η αντικατάσταση της έκθεσης σε ένα πλαίσιο μουσείου αλλά είναι κάτι άλλο εντελώς πειραματικού χαρακτήρα με σκοπό την ανάδειξη των ταλέντων των μαθητών μας.

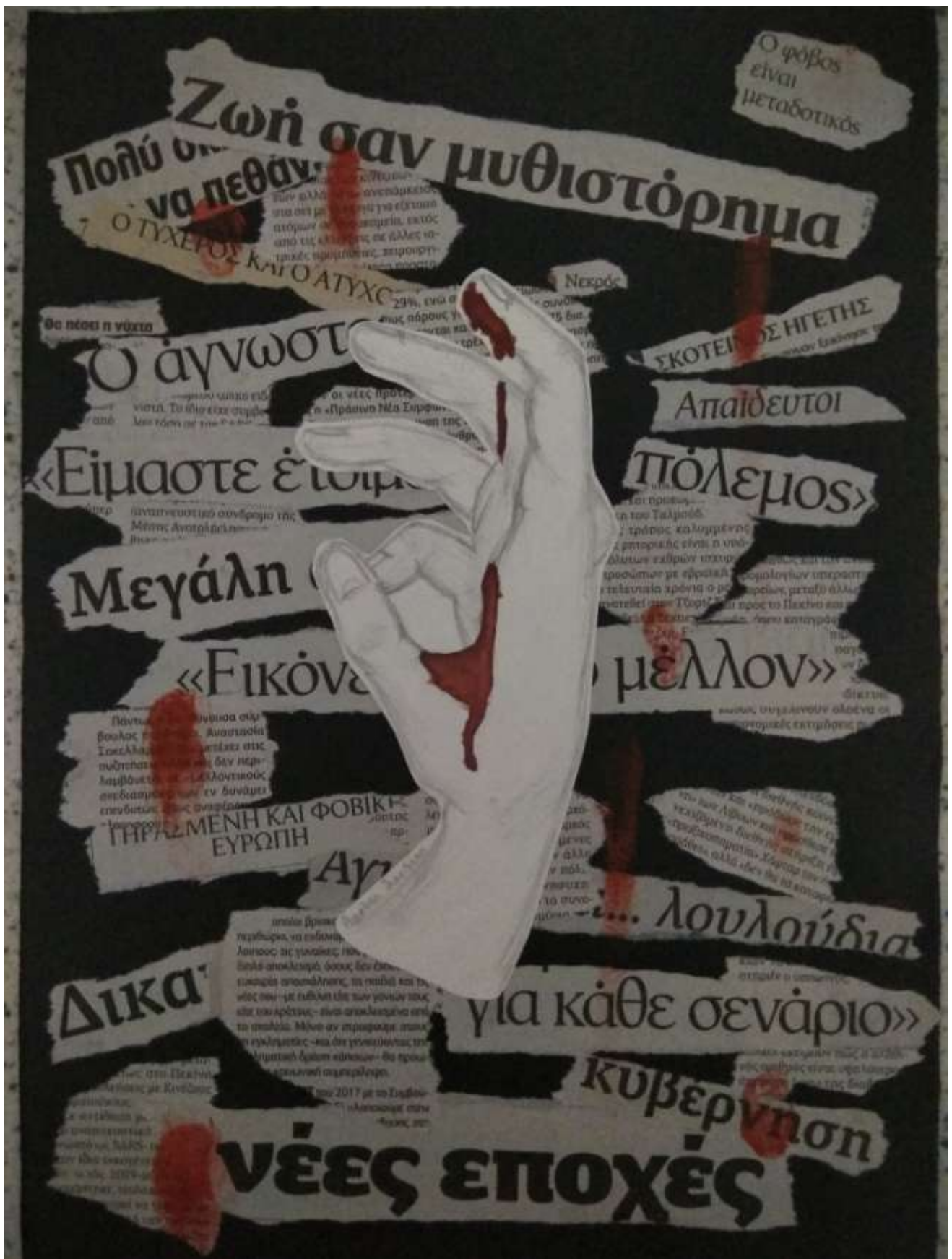
Με ιδιαίτερη χαρά και τιμή

Δήμητρα Διαμαντή

Εικαστικός & εκπ/κός ΠΕ08

Οι άνθρωποι το πιο συχνά
δεν ξέρουν τι να κάνουνε τα χέρια τους
Τα δίνουν –τάχα χαιρετώντας– σ' άλλους
Τ' αφήνουνε να κρέμονται σαν αποφύσεις άνευρες
Ή –το χειρότερο– τα ρίχνουνε στις τσέπες τους και τα
ξεχνούνε
Στο μεταξύ ένα σωρό κορμιά μένουν αχάιδευτα
Ένα σωρό ποιήματα άγραφα

Αργύρης Χιόνης

- Έργο της μαθήτριας Αγγελικής Σαριδάκη

Κάποτε προσπάθηδες.
Κάποτε απέτυχες.
Δεν πειράζει.
Να προσπαθήσεις ξανά.
Να αποτύχεις ξανά.
Να αποτύχεις καλύτερα.

Samuel Beckett

Έργο της μαθήτριας Ελένης Κουκιανάκη

Το ξανά.

Η στιγμή όπου ζεις ξανά.

Η στιγμή ξανά.

Η ζωή ξανά.

Η ζωή πριν από το ξανά δεν είναι ζωή.

Με το ξανά ζει κανείς την ζωή του. Πριν από το ξανά δεν μπορεί. Κανείς δεν μπορεί.

Να γίνει κάτι και να το χάσεις και μετά να ξαναχίνεις, για να μπορέσεις να το ζήσεις. Να ξαναχίνεις. Να γίνει ξανά.

Με τον έναν ή τον άλλον τρόπο. Η πρώτη φορά να χαθεί, να ξαναρθεί μια άλλη φορά, να ξαναρθεί το ίδιο, και τότε να το ξαναζήσεις. Και τότε το ζεις. Τότε μόνο το ζεις. Με τον έναν ή τον άλλον τρόπο. Όχι πριν. Όχι την πρώτη φορά.

Η πρώτη φορά έρχεται για να 'ρθεί η δεύτερη φορά. Για να 'ρθεί η φορά εκείνη που θα ζήσεις πραγματικά αυτό που δεν έζησες, δεν μπορούσες να ζήσεις την πρώτη φορά.

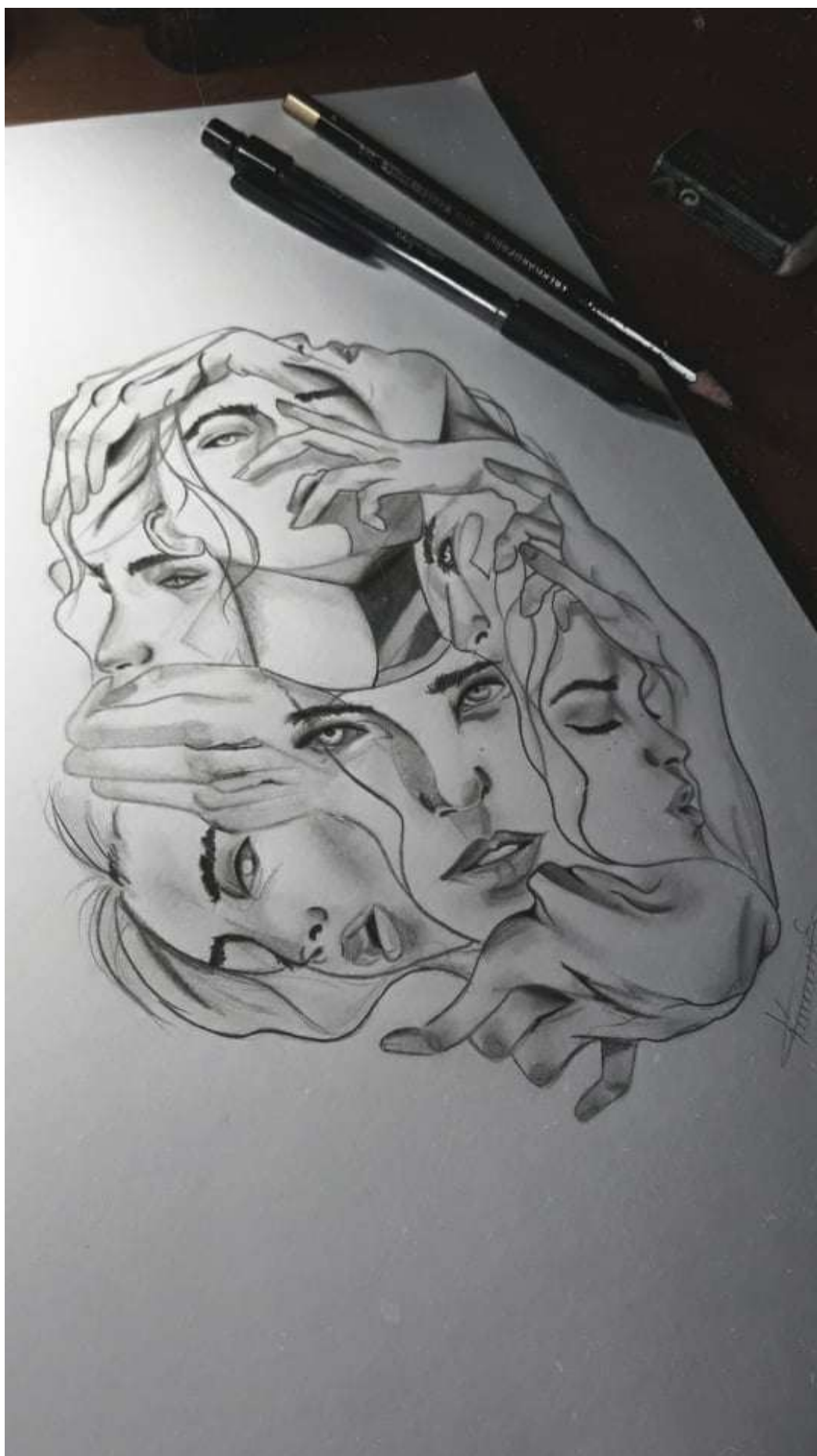
Να το ζήσεις με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, να το ζήσεις όμως. Μέσα. Από μέσα. Ξανά αλλά μέσα κι από μέσα.

Το ίδιο αλλά πραγματικά. Όχι όπως τότε.

Τώρα μέσα σου. Κι από μέσα σου. Αυτό είναι το πραγματικά. Το ξανά. Η δεύτερη φορά. Αυτή είναι η πρώτη φορά. Η δεύτερη.

Η δεύτερη είναι η πρώτη φορά.

| Δημήτρης Δημητριάδης

Έργο της μαθήτριας Ελένης Κουκιανάκη

Περπατώ και νυχτώνει.
Αποφασίζω και νυχτώνει.

Όχι δεν είμαι λυπημένη.

Υπήρξα περίεργη και μελετηρή.
Ξέρω απ' όλα. Λίγο απ' όλα.
Τα ονόματα των λουλουδιών όταν μαραίνονται,
τότε πρασινίζουν οι λέξεις και τότε κρυώνουμε.
Πόσο εύκολα γυρίζει η κλειδαριά των αισθημάτων
μ' ένα οποιοδήποτε κλειδί της λησμονιάς.

Πέρασα

Κική Δημουλά

Εκδόσεις Ίκαρος

Έργο της μαθήτριας Μελίνας Αλή Νετζάντ

Εγώ: Γεια σου Θεέ.

Θεός: Γεια...

Εγώ: Καταρρέω. Μπορείς να με ξανασυναρμολογήσεις;

Θεός: Δεν θα το προτιμούσα.

Εγώ: Γιατί;

Θεός: Επειδή δεν είσαι παζλ.

Εγώ: Τι γίνεται με όλα τα κομμάτια της ζωής μου που πέφτουν στο έδαφος;

Θεός: Άφησέ τα εκεί για λίγο. Έπεσαν για έναν λόγο. Άφησέ τα να είναι εκεί για λίγο και μετά αποφάσισε εάν χρειάζεσαι να πάρεις πίσω κάποια από αυτά τα κομμάτια.

Εγώ: Δεν καταλαβαίνεις! Διαλύομαι!

Θεός: Όχι, εσύ δεν καταλαβαίνεις. Υπερβαίνεις, εξελίσσεσαι. Αυτό που αισθάνεσαι είναι πόνοι ανάπτυξης. Ξεφορτώνεσαι τα πράγματα και τους ανθρώπους στη ζωή σου που σε κρατούν πίσω. Τα κομμάτια δεν πέφτουν. Τα κομμάτια τοποθετούνται στη θέση τους. Χαλάρωσε. Πάρε μια βαθιά ανάσα και άφησε αυτά τα πράγματα που δεν χρειάζεσαι πλέον να πέσουν. Σταμάτησε να κολλάς σε κομμάτια που δεν είναι πλέον για εσένα. Άφησέ τα να πέσουν. Άφησέ τα να φύγουν.

Εγώ: Άπαξ κι αρχίσω να το κάνω αυτό, τι θα μου απομείνει;

Θεός: Μόνο τα καλύτερα κομμάτια σου.

Εγώ: Φοβάμαι να αλλάξω.

Θεός: Σου λέω συνεχώς: ΔΕΝ ΑΛΛΑΖΕΙΣ! ΓΙΝΕΣΑΙ!

Εγώ: Γίνομαι, Ποιος;

- Έργο της μαθήτριας Κατερίνας Παπαγεωργίου

Θεός: Γίνεσαι αυτός που σε δημιούργησα να είσαι! Ένα άτομο από φως, αγάπη, φιλανθρωπία, ελπίδα, θάρρος, χαρά, έλεος, χάρη και συμπόνια. Σε έφτιαξα για πολύ περισσότερα από αυτά τα ρηχά κομμάτια με τα οποία αποφάσισες να διακοσμήσεις τον εαυτό σου και στα οποία προσκολλάσαι με τόση απληστία και φόβο. Άφησε αυτά τα πράγματα να πέσουν από πάνω σου. Σε αγαπώ! Μην αλλάξεις! Γίνε! Μην αλλάξεις! Γίνε! Γίνε αυτός που θέλω να είσαι, αυτός που δημιούργησα. Θα συνεχίσω να στο λέω αυτό μέχρι να το θυμηθείς.

Εγώ: Να, φεύγει κι άλλο ένα κομμάτι.

Θεός: Ναι. Άφησέ το να είναι έτσι.

Εγώ: Οπότε ... Δεν είμαι σπασμένος;

Θεός: Όχι, αλλά σπάξεις το σκοτάδι, όπως η αυγή. Είναι μια καινούρια ημέρα. Γίνε!! Γίνε ποιος είσαι πραγματικά!! "

Σχεδόν ποτέ δεν ξέρεις πότε θα είναι η τελευταία φορά.

Τις ζούμε ή τις ξοδεύουμε σαν να είναι άπειρες.

Δεν ξέρω τι διαφορετικό θα κάναμε αν το γνωρίζαμε. Μπορεί τίποτα. Μπορεί να μη θέλουμε να ξέρουμε πως είναι η τελευταία φορά. Αλλά μπορεί και να φέρναμε τον κόσμο ανάποδα αν το γνωρίζαμε.

-Οδυσσέας Ιωάννου

ISOLATION

Δεν μένουνε μόνοι τους οι άνθρωποι επειδή είναι αδύναμοι. Μένουνε μόνοι τους επειδή είναι δυνατοί.

Επειδή δεν κουμπώνουν εύκολα σε όλες τις αγκαλιές. Δεν κάνουνε εκπτώσεις στα συναισθήματά τους.

Δεν μένουνε μόνοι επειδή έχουνε κολλήσει στο παρελθόν. Απλά κουβαλάνε μέσα τους τις αναμνήσεις τους και δεν θέλουνε να προχωρήσουνε. Όχι από αδυναμία, αλλά από αδιαφορία.

Αδιάφοροι είναι. Βαριούνται να εξηγούν, βαριούνται να ξαναρχίζουν. Τους είναι πολύ εύκολο να κοιμούνται μόνοι τους, παρά να κοιμίζουμε μέτριες αγάπες και μέτρια αισθήματα στο στήθος τους. Τους είναι πολύ οικείο να τρώνε μόνοι τους, παρά να διασκεδάζουμε έξω με κάποιον που δεν θα ονομάσουμε ποτέ ζωή τους.

Για αυτό αφήστε αυτούς τους περήφανους, τους ανόητους ρομαντικούς μόνους τους. Δεν έχουνε να απολογηθούνε για την μοναχικότητα τους. Κάποτε αγάπησαν, κάποτε λάτρεψαν, κάποτε πέθαναν για έναν έρωτα. Δεν αγαπάνε κάθε μέρα και κάθε σαιζόν. Αγαπάνε μια φορά και για πάντα.

Μην ασχολείστε με τους ανθρώπους τους μοναχικούς. Δεν επέλεξε η μοναξιά εκείνους. Εκείνοι την διάλεξαν, σε αντίθεση από μία μίζερη και άνοστη ζωή. Αφήστε τους μόνους τους. Είναι το καλύτερο τους.

Μέσα στα σκοτάδια που άλλους τους τρομάζουν, εκείνοι φτιάχνουν τον δικό τους παράδεισο. Η μοναξιά δεν είναι αναγκαστική για εκείνους. Είναι λύτρωση. Είναι απόλαυση. Γιατί μοναξιά δεν είναι η απουσία της αγάπης από την ζωή μας. Είναι η αρετή που μέσα από εκείνη, μαθαίνουμε να αναγνωρίζουμε την αγάπη.

" Οι δυνατοί άνθρωποι μένουν μόνοι τους. Οι αδύναμοι με πολλούς."

Μία μοναξιά που την έλεγαν ευτυχία.

Μπέττυ Κούτσιου

Εκδόσεις Όστρια

Έργο της μαθήτριας Κατερίνας Παπαγεωργίου

Ετοιμάζω μεγάλο ταξίδι.
Με τις ίδιες κινήσεις που κάνει κανείς
όταν μένει.
Στη βαθιά μακρινή αλλαγή μου πηγαίνω.

Το τελευταίο σώμα μου

Κική Δημουλά

Εκδόσεις Ίκαρος

- Έργο της μαθήτριας Χριστίνας Παπαφράγκου

Μερικοί άνθρωποι είναι γραφτό να είναι μαζί. Είναι οι δρόμοι τους που δεν χωρίζουν ποτέ ακόμα και αν θέλουν, ακόμα και αν δεν μπορούν να είναι μαζί, δεν μπορεί να τους χωρίσει κανείς, ακόμα και αν ζουν χωριστά. Πάντα θα υπάρχει κάτι που θα τους ενώνει, Μια Σκέψη, Μια Ιδέα, Ένα Μυστικό.

Οι μεγάλες φιλίες είναι πάντα δυνατές. Και ακόμη και αν περάσει καιρός να συναντηθούν ή ακόμα και να μιλήσουν, και τότε το βλέπεις στα βλέμματα τους πόσο δεμένοι είναι.

Στα τραγούδια ακούς τη φωνή τους και όταν περπατάς στο δρόμο νομίζεις ότι είναι παντού γύρω σου. Γιατί αν χάνεις έναν άνθρωπο αυτό δεν σηματοδοτεί και το τέλος της σχέσης σας. Πάντα θα υπάρχει κάτι, να σας ενώνει. Μόνο αν δεν ένιωδες ποτέ, μόνο τότε πρόκειται να τελειώσει.

Μα να θυμάσαι, αυτός που αγαπάς περισσότερο θα είναι για πάντα δίπλα σου, είτε είναι μαζί σου, είτε όχι.... σαν φύλακας άγγελος!

- Έργο της μαθήτριας Δέσποινας Μπουζουνιεράκη

Βρες χρόνο για δουλειά -αυτό είναι το τίμημα της επιτυχίας.
Βρες χρόνο για σκέψη -αυτό είναι η πηγή της δύναμης.
Βρες χρόνο για παιχνίδια -αυτό είναι το μυστικό της αιώνιας
νιότητος.
Βρες χρόνο για διάβασμα -αυτό είναι το θεμέλιο της γνώσης.
Βρες χρόνο να είσαι φιλικός -αυτός είναι ο δρόμος προς την
ευτυχία.
Βρες χρόνο για όνειρα -αυτά θα τραβήξουν το όχημά σου ως
τ'αστέρια.
Βρες χρόνο ν'αγαπάς και ν'αγαπιέσαι -αυτό είναι το προνόμιο των
Θεών.
Βρες χρόνο να κοιτάς ολόγυρά σου -είναι πολύ σύντομη η μέρα για
να 'σαι εγωιστής.
Βρες χρόνο να γελάς -αυτό είναι η μουσική της ψυχής.
Βρες χρόνο να είσαι παιδί -για να νιώθεις αυθεντικά ανθρώπινος.
Το όνειρο του παιδιού είναι η Ειρήνη.
Τ'όνειρο της μάνας είναι η Ειρήνη.
Τα λόγια της αγάπης κάτω απ'τα δέντρα είναι η Ειρήνη...
Ειρήνη είναι ένα ποτήρι ζεστό γάλα
κι ένα βιβλίο μπροστά στο παιδί που ξυπνάει.

Βρες χρόνο

Γιάννης Ρίτσος

Έργο της μαθήτριας Δέσποινας Κοντούλη

Να τον αγαπάς τον εαυτό σου, να τον πηγαίνεις βόλτα, να του
αγοράζεις όμορφα ρούχα, να του μιλάς όμορφα, να του αγοράζεις
εμπνευσμένα βιβλία, να τον πηγαίνεις ταξίδια, να τον θρέφεις
σωστά.

Και όταν τον αγαπήσεις πραγματικά θα μάθεις να απαιτείς κοντά
του μόνο ανθρώπους που θα θρέφουν και την ψυχή του. Τίποτα
λιγότερο από αυτό. Καλύτερος συνοδοιπόρος, φίλος, εραστής από
τον ίδιο σου τον εαυτό ποτέ δεν θα υπάρξει...

-Φωτεινή Σταματοπούλου

Έργο της μαθήτριας Κατερίνας Παπαγεωργίου

- Έργο του μαθητή Αλέξανδρου Σπανού

Θα 'ρθει μια μέρα που τα δέντρα θα μισήσουν την αχαριστία των ανθρώπων και θα σταματήσουν να παράχουν ίσκιο, θροΐσματα κι οξυγόνο. Θα πάρουνε τις ρίζες τους και θα φύγουν. Μεγάλες τρύπες θα μείνουνε στη γη εκεί που ήταν πριν τα δέντρα.

Όταν οι άνθρωποι καταλάβουνε τι έχασαν, θα πάνε και θα κλάψουνε πικρά πάνω απ' αυτές τις τρύπες. Πολλοί θα πέσουν μέσα. Τα χώματα θα τους σκεπάσουν. Κανείς δεν θα φυτρώσει.

Η φωνή της σιωπής

Αργύρης Χιώνης

Εκδόσεις Νεφέλη

Έργα του μαθητή Αλέξανδρου Σπανού

Άδειασα και ξαναχέμισα τον ταξιδιωτικό μου σάκο.
“Μόνο τ’ απαραίτητα” είπα. Κι ήταν αρκετά γι’ αυτή τη
ζωή και για πολλές άλλες ακόμη .

Ο μικρός ναυτίλος

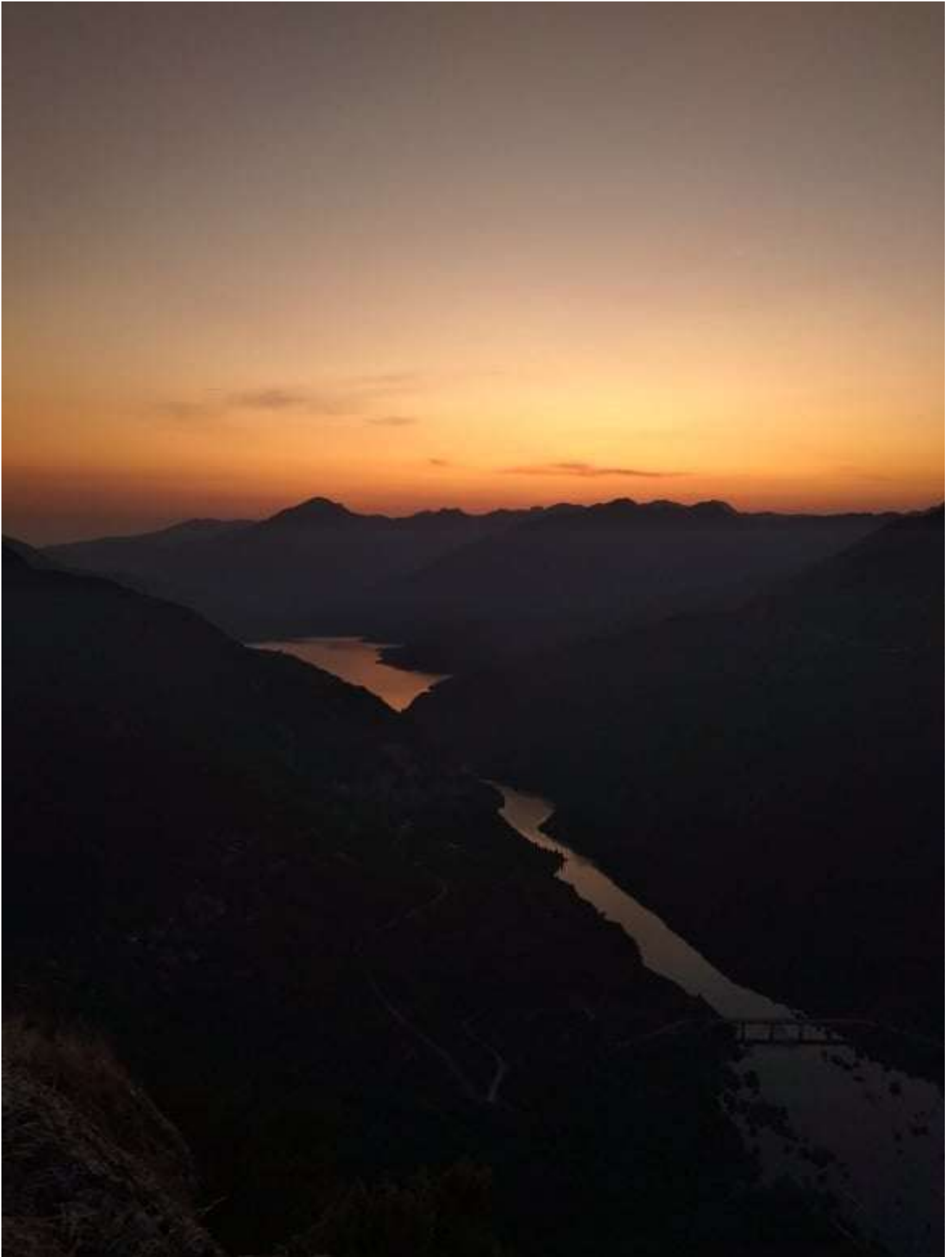
Οδυσσεάς Ελύτης

Εκδόσεις Ίκαρος

Έργο της μαθήτριας Γεωργίας Ιγγλεζάκη

Υπάρχουν μέρη που δεν θα ξεχάσεις ποτέ,
γιατί είναι εκείνα που άφηδες ένα κομμάτι της καρδιάς
σου.

Φωτογραφία της μαθήτριας Φανής Χωματά

Κάθε πρωί,γερμένη σ' ένα μεγάλο παραθύρι,
καλημερίζω τη ζωή.

Α.Ταπαδάκη

Φωτογραφία της μαθήτριας Φανής Χωματά

Τα ηλιοβασιλέματα, όπως και η παιδική ηλικία,
αντιμετωπίζονται με θαυμασμό όχι μόνο επειδή είναι
όμορφα ,
αλλά επειδή είναι φευγαλέα.

Φωτογραφία της μαθήτριας Φανής Χωματά

.....αντί επιλόγου

«Αγαπημένα πρόσωπα,
αγαπημένα μάτια,
έρχονται σαν τα κύματα κι αφήνουν κατακάθια . . .»

(Θανάσης Παπακωνσταντίνου – «Βαθιά πληγή»)

Ταξιδεύοντας στη ζωή θα δείτε, θα μάθετε, θα χαρείτε,
θα πονέσετε, θα παλέψετε, θα αισθανθείτε, θα
κουραστείτε . . . θα μεγαλώσετε . . .

Εύχομαι , σε όλες αυτές τις στιγμές, το ταξίδι στο
παρελθόν και στα αγαπημένα πρόσωπα των μαθητικών
σας χρόνων να σας θυμίζει όλες αυτές τις στιγμές που
σχεδιάζατε τα όνειρά σας !
Τύχη Καλή στη ζωούλα σας !

Πάρε το βλέμμα σου από τα πόδια σου. Κοίταξε πέρα, μακριά,
στον ορίζοντα.

Εκεί δε περιμένει η ζωή.

Μπροστά.

-Α. Παπαδάκη-

φωτ. Δέσποινα Μπουζουνιεράκη

ΨΗΦΙΑΚΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΜΑΘΗΤΙΚΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

“Me & Myself art project”

....για μια ανάμνηση εν καιρώ πανδημίας covid-19

Σχολ.Έτος : 2019-2020

Γενική επιμέλεια- σχεδιασμός

Δήμητρα Διαμαντή

ΠΕ08